



МАКЕДОНСКАТА САГА

С е стокмија кандидатските листи на партиите и сега се целосно подготвени за напад! Но, дали е подготвен електоратот кој ќе треба да ги слуша нивните реплики и обвинувања кој е виновен за состојбата во која се наоѓа државата. Толку ли многу се убедени дека ќе им поминат нивните празни зборови или, пак, сметаат дека нашиот народ е приглуп, па повторно ќе им поверува на ветувањата за нови работни места, за искоренување на корупцијата...?

Можеби сè уште играат на картата кој повеќе ќе излаже, повеќе ќе добие, па лажат ли, лажат. А, кутриот народ не може да се снајде во нивните лаги. Едноставно сè повеќе се заплеткува во нивниот лавиринт на утопистички надежи и се прашува зарем политичариве немаат срам сè уште да му продаваат лажни приказни!?

Вистината е дека нашиве политичари немаат ниту срам ниту перде. А што, пак, им се чудиме ним, сме се прашале ли што ни се случува нам, на обичните смртници. Паѓаме на нивните зборови, како гнили крушки од исушено дрво.

Некое чудно слепило нè следи во изминатиов период. При очи, сме слепи. Ги гледаме политичариве, а при тоа ништо не сакаме да видиме. А, тие не се срамат да нè погледнат в очи, да ни продадат уште по некој убав збор. За реализираните дела од нивна страна не може да стане збор, зашто ги нема.

Сега ни се случува истото она што ни се случува за секои избори. Билбордите со нивните ликови ќе бидат декорација за изгледот на државата. А и медиумите ќе бидат преплавени со политичките програми на разни политички субјекти, иако сите програми личат една на друга. Не е важно кој од кого ја препишал програмата, важно е што од неа ќе биде реализирано. За тоа дали нешто ќе направат не сме сигурно, но едно е сигурно, ќе се изнаслушаат погрдни зборови, ќе се изнагледаме "валкани алишта". Ќе им се чудиме на нивниот вокабулар и ќе се прашуваме зарем сè уште ќе им веруваме на басните за земјата дембелија во која тече мед и млеко?

Навистина посакуваме да сме земја од соништата, но работите никако да ни тргнат од мртва точка. Премногу се занесовме во привилегиите и удопствата кои ни ги нудеше власта, па државата ја доведовме до сегашново дереѓе. Наместо да се фатиме за работа, се фаќаме за празни мубети. Не сакаме да останеме покуси, ако некој нè навредил за нешто, ќе умреме, ама мораме да му вратиме со ист тон, со исти зборови.

Петнаесет години не се најде некој кој ќе го поведе народот во вистинска насока. Се раѓаа нови политички субјекти, се распаѓаа, но ниту еден од нив не ја задржа концепцијата и стратегијата зошто е формиран. Многу лесно кога доаѓаа на власт забораваа на ветувањата.

Сепак, на политичката сцена се задржаа зашто сè уште има луѓе, кои се слепо задоени со нивните програми, и по секоја цена, не даваат да падне нивниот лидер.

Логиката, раздели - па владеј, нè следи со години. Новите партии никнуваат како печурки по дожд. Се разводнува гласачкото тело. И тешко дека некоја партија ќе освои мнозинство гласови за да формира влада. Затоа, пак, ќе го имаме напишаното правило "дај ми за да ти дадам".

Ќе се манипулира со народот, иако партиите веќе одамна се откажаа од него, на него се потсетуваат само кога ќе дојдат избори. Е, тогаш брдата и долините се неизбежни. Тогаш се оди по градовите, селата, се ветуваат пари за инвестирање во земјоделството, се нуди поголема откупна цена за житото, тутунот...

А, народот кога нема излез се фаќа за сламката. Така ќе биде и овој пат, тој ќе треба да го одреди процентот која партија ќе влезе во законодавниот дом.

Можеби ќе проработи совеста, па сега ќе го направиме вистинскиот избор. А го имаме ли?

Од основачот Ѓорѓија - Џорџ Атанасоски